

Debattredaktørens misjonsreise

Aftenbladets tematur, og debattredaktørens forkynnerferd, for homofile pars rett til å velge kirkelig vielse, prest og dåp, oppleves spesiell. Opptil flere ganger har redaktøren gitt seg selv spalteplass med et amputert budskap og krav om åpenhet. I realiteten inviterer hun til det motsatte, en lite tilslørt jakt på det utillatelige: Er du ikke med oss, gjør gapestokken jobben. Og hun formelig forlanger at presten skal godta premisset.

Men først, selvfølgelig skal presten ta imot de barna som ønskes døpt. Det blir fort vanskelig hvis han/hun skal vurdere motiv hos den som ønsker. Samtidig må det forstås om presten opplever seg som brikke i et politisk spill han ikke vil delta i.

At debattredaktøren setter teologien - som for presten tross alt er viktig - til side, blir hennes valg. Men det åpner ikke for dialog og debatt, om slikt likevel skulle være et mål?

Verre er det at hun dropper biologien, som for øvrig også er blant prestens vilkår. Trekkes barn inn i dette, er biologi vesentlig. I en tid hvor naturen mer og mer skal legge premisser for livet på jorda, blir mangelen ytterligere spesiell. En virkelighet hvor homofile blir en del av reproduksjonen er i det minste menneskeskapt. Og det blir bare snevert å fjerne hva bråket reelt dreier seg om fra debatten, og heller diskutere problemstillinger som oppstår fordi en definerer seg bort fra realitetene.

Det mest ille ved redaktørens brev til sin menighet, er imidlertid at barnets perspektiv totalt er fraværende. Vi vet at barn takler annerledeshet ulikt. Denne er imidlertid fundamental og eksistensiell, og burde - når hun først engasjerer seg - i det minste få henne til å reflektere om saken. Det er her debattredaktøren reduserer sine skrivelser til ensidig propaganda.

Kirken Homofili-striden

Debattredaktørens misjonsreise

Aftenbladets kultur- og debattredaktør Solveig Grødem Sandelsons forkynnerferd for homofile pars rett til å velge kirkelig vielse, prest og dåp oppleves spesiell. Opptil flere ganger har hun brukt spalteplass til et amputert budskap og krav om åpenhet.

I realiteten inviterer hun til det motsatte, en lite tilslørt jakt på det utillatelige: Er du ikke med oss, gjør gapestokken jobben. Og hun formelig forlanger at presten skal godta dette premisset.

Åpner ikke for dialog

Men først, selvfølgelig skal presten ta imot de barna som ønskes døpt. Det blir fort vanskelig hvis han/hun skal

vurdere motiv hos den som ønsker. Samtidig må det forstås om presten opplever seg som brikke i et politisk spill han ikke vil delta i.

At debattredaktøren setter teologien - som for presten tross alt er vesentlig - til side, blir hennes valg. Men det åpner ikke for dialog og debatt, om slikt likevel skulle være et mål?

Verre er det at hun dropper biologien, som for øvrig også er blant prestens vilkår. Trekkes barn inn, er biologi vesentlig. I en tid hvor naturen mer og mer skal legge premisser for livet på jorda, blir mangelen ytterligere spesiell. En virkelighet hvor homofile blir en del av reproduksjonen er i det minste menneskeskapt. Og det blir

bare snevert å fjerne hva dette dreier seg om fra debatten, og heller diskutere problemstillinger som oppstår fordi en definerer seg bort fra realitetene.

Barnets perspektiv fraværende

Det mest ille ved redaktørens brev til sin menighet, er imidlertid at barnets perspektiv totalt er fraværende. Vi vet at barn takler annerledeshet ulikt. Denne er imidlertid fundamental og eksistensiell, og burde - når hun først engasjerer seg - i det minste få henne til å reflektere om saken. Det er her debattredaktøren reduserer sine skrivelser til ensidig propaganda.

TORGEIR H. PERSETT
Stavanger